

C H A R L E S G I L M A N

— — HORROR SCHOOL — —

Příšerná učitelka

 FRAGMENT

Horror school

Příšerná učitelka

Vyšlo také v tištěné verzi

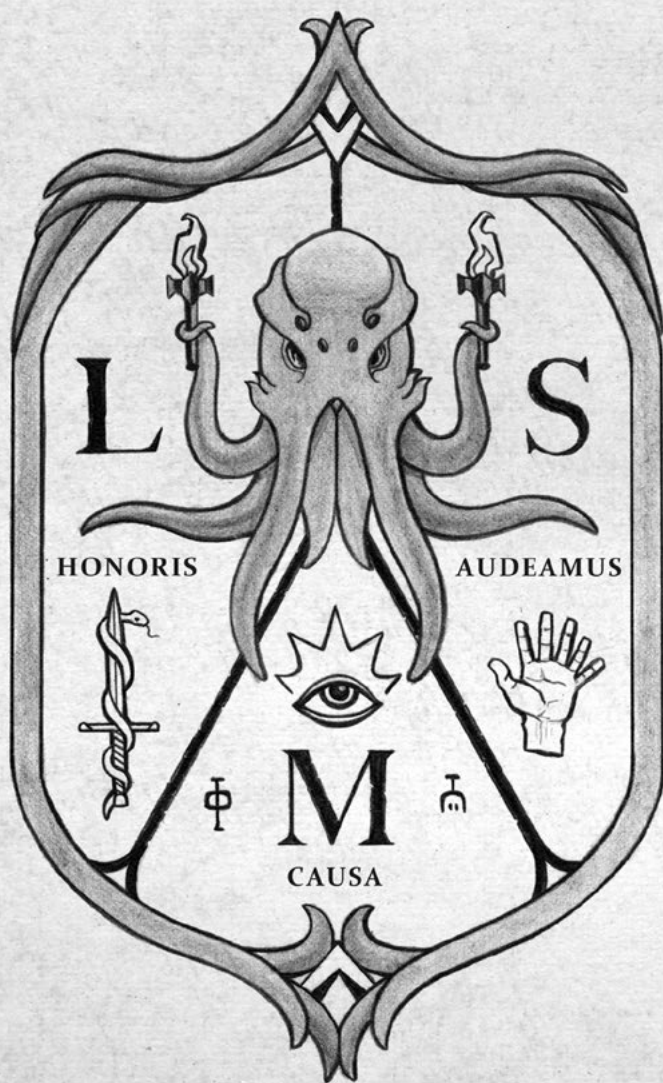
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Charles Gilman
Horror school – Příšerná učitelka – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

— — HORROR SCHOOL — —

Příšerná učitelka

Charles Gilman

Ilustroval
Eugene Smith

 FRAGMENT

Tato kniha je pro Julii

KAPITOLA

PRVNÍ

„Ještě p-pět m-minut,“ žadonil Robert Arthur.

„Za pět minut budeme mrtví,“ odpověděl Glenn Torkells.
„Musíme jít *ted*.“

Bylo skoro deset pod nulou. Oba na sobě měli jen džíny a přes ně dlouhou halenu, kterou nosili členové pěveckého sboru, ale neměli bundu, čepici, rukavice, dokonce ani tenisky a ponožky.

A byli uvězněni na úzké římse na zdi Lovecraftovy základní školy, čtyři patra nad zemí.

Ledový vítr je doslova přibíjel ke stěně. Robert v ní nahmatal jakousi prasklinu, nepatrný záchytný bod, a co nejdál do ní strčil prsty, aby se měl čeho držet.

„Nemůžeme tu jen tak stát,“ řekl Glenn.

„Ně-někdo nás uvidí,“ jekal zuby Robert. „Musíme být tr-trpěliví.“

Glenn se podíval dolů – do té hrozně hloubky – ale nikde ani živáčka. Chlapci byli přilepení k zadní zdi školy, vysoko nad

Příšerná učitelka

opuštěným sportovním hřištěm. Všichni jejich spolužáci byli uvnitř, v aule, kde se konal slavnostní koncert u příležitosti svátku svatého Valentýna.

„Je to naše poslední šance,“ nedal pokoj Glenn. „Jestli tu ještě chvíli zůstaneme, budeme tak ztuhlí, že se už nedokážeme pohnout.“

Robert měl obavy, že tahle situace už bohužel nastala. Prsty na ruku i na nohu měl tak zkřehlé, že v nich cítil jen podivné mravenčení. Byly to omrzliny? Nebo podchlazení? Co je horší?

„Pojďme ještě zařvat,“ navrhl.

„To nemá cenu,“ odmítl jeho návrh Glenn.

Doteď řvali až do ochraptění, ale Robert to nevzdával. „Ještě párkrát,“ řekl. „Aspoň se zahřejeme.“

Tak zase nabrali dech a zahulákali: *Pomóóc!* a *Prosím! Pomozte nám někdo!* a *Slyšíte nás někdo?!?* Ale bylo to marné. Nikdo je neslyšel. Jejich křik zanikl v poryvech větru.

„Musíme se dostat na balkon,“ řekl Glenn. „To je jediná cesta odsud.“

Měl na mysli malý balkon se zábradlím na boční straně budovy. Aby se k němu dostali, museli by přejít po úzké římse až za roh.

„A co střecha?“ navrhl Robert. Ta byla hrozně blízko, téměř nadosah. „Co kdybys mi udělal stoličku?“

Glenn zavrtěl hlavou. „Viděl jsem tě v tělocviku šplhat po

Příšerná učitelka

laně,“ řekl. „Nemáš takovou sílu. Ten balkon je naše jediná šance.“

„To nezvládnou,“ přiznal Robert. „Spadnu.“

„Možná spadneš. Ale jestli zůstaneš tady – jestli nic nepodnikneš – spadneš *určitě*. Tak co teda?“

Robert se rozhlédl, jestli není ještě nějaká jiná možnost. Ze čtvrtého patra to vypadalo, jako by byl svět najednou černobílý; na nebi ani stopy po nějaké jasné barvě. Jen neproniknutelná ponurá šed'. Slunce zmizelo.

„Tak dobrá,“ rozhodl se. „Tady už nic nevymyslíme.“

Vytáhl prsty ze škvíry a opřel se oběma dlaněmi o zeď. Téměř ve stejném okamžiku mu nový poryv větru zvedl halenu až přes hlavu. Robert rázem nic neviděl a zpanikařil. Zatápal rukou po Glennovi, nahmatal jeho rameno a pevně se ho chytil, dokud víchř nepolevil.

„Neboj,“ uklidňoval ho Glenn.

„Nedokážu to,“ zašeptal Robert.

„Ale dokážeš.“

„Ne, nedokážu. Zvládl jsem to, když se profesor Goyle změnil v okřídleného démona. Když se Sarah a Sylvia Priceovy změnilly v hadí ženy. Když se Howard Mergler proměnil v obrovskou muší příšeru. Všechny tyhle šílenosti jsem překonal. Vždyť jsem s nimi ksakru dokázal i bojovat! Ale tahle římsa? Tak vysoko? A k tomu ještě takový vítr? To už je na mě moc.“ Robert zavrtěl hlavou. „Tohle je nejhorší ze všeho.“

Příšerná učitelka

Chvilku oba mlčeli.

A pak se z oblohy sneslo něco bílého a hebkého a přistálo to Glennovi na špičce nosu.

Sněhová vločka.

Najednou začalo sněžit, všude kolem nich vířila spousta bílých vloček.

„Vždycky může být ještě hůř,“ poznamenal Glenn.

KAPITOLA

DRUHÁ

Některé děti možná úplně nechápou, jak se dva kluci ocitli na úzké římse na zdi školy, dvanáct metrů nad zemí.

Ovšem tyhle děti taky nejspíš nikdy nepopadla chapadla obřích příšer a nevtáhla je do jejich šatních skříněk. Nikdy je nedržel v jejich vlastním pokoji v šachu hroznýš. A neuvízly v podzemní pasti, obklíčené tisícovkami bzučícího a cvrkajícího hmyzu.

Ale pro Roberta Arthura a Glenna Torkellse, žáky sedmé třídy, byly podobné zážitky dá se říct na denním pořádku.

Před pár měsíci totiž zjistili, že jejich škola, Lovecraftova základka, byla postavena z recyklovaného materiálu z bývalého Tillinghastova zámečku – vyhořelého sídla, které bylo kdysi domovem šíleného fyzika Crawforda Tillinghasta. Po jednom jeho nevydařeném vědeckém pokusu se zámeček ocitl v paralelní dimenzi; Robert s Glennem do něj mohli přecházet ze školy a zase se z něj vracet skrytými průchody zvanými „brány“.

Chlapci brzy odhalili, že tam Tillinghast vězní učitele a žáky,

Příšerná učitelka

že jejich duše zavírá do keramických uren a jejich těla pak používá k zamaskování celé armády prapodivných příšer. Do školy tak pozvolna pronikali démoni, hadí lidé, obrovský hmyz a další tvorové přivolaní ze vzdálených dimenzí.

Oba chlapci tohle věděli, a denně přicházeli do školy s odhodláním, že Tillinghastovu řádění učiní přítrž, ovšem zároveň byli připraveni na nejhorsí. Ale podivné události, ke kterým došlo čtrnáctého února, předčily všechna jejich očekávání.

Ten den začal tím, že ředitelka sezvala všechny žáky u příležitosti svátku svatého Valentýna na koncert v podání žáků hudebního oddělení. Robert se s ostatními spolužáky odebral do auly, kde už učitelé rozdávali tištěný program koncertu se seznamem nacvičených písní.

Glenn si nahlas četl jejich názvy: „*Love Me Tender? – Eternal Flame? – You Are the Sunshine of My Life?*“ a znechuceně zmačkal papír do kuličky. „To bude pěkná otrava!“

„Hele, nekaz nám náladu,“ okřikla ho Karina Ortizová. „My se na to s Robertem těšíme.“

„Děláš si ze mě blázný?“ smál se Glenn. „Robert nesnáší oslavu Valentýna ještě víc než já!“

Robert jen pokrčil rameny. Ještě před rokem by s Glennem souhlasil, že valentýnský svátek je pitomost, že je to den, kdy se ve škole akorát prodávají předražené čokoládové pamlsky. Ale od té doby, co začal chodit do sedmé třídy – a seznámil se s Karinou – změnil názor. Karina byla jednou z nejbáječnějších lidí, které kdy

Příšerná učitelka

Robert poznal, a ten svátek milovala, tak co na něm mohlo být tak špatného?

Trojice kamarádů se usadila úplně vzadu, daleko od svých spolužáků.

„Hele, mně je fuk, jestli ten svátek máte rádi nebo ne,“ řekla Karina. „Stejně jsem vám oběma donesla dárky.“ Zapískala a z Robertova školního batohu vylezli jeho miláčkové, tedy přesněji řečeno dvouhlavá krysa. Dvojčata se jmenovala Píp a Kvik. Drželi dvě čokoládová srdíčka zabalená v červeném staniolu. „Pro každého jedno.“

Krasy vylezly na opěradlo sedadla, předaly dárečky a radostně cvakaly zuby.

„Díky,“ řekl Robert. „Kde jsi je vzala?“

„V automatu na cukroví ve druhém patře,“ řekla Karina. „Píp a Kvik mi je odtamtud vylovili.“

Glenn si srdíčko pozorně prohlížel a zjistil, že si z něj krasy taky důkladně ukously. Ale rozbalil staniol a zbytek čokolády snědl. „Mm, je to doceua dobvý,“ huhlal s plnou pusou karamelové náplně. „Díky.“

Robert a Glenn byli jediní, kdo věděli, že Karina je už třicet let mrtvá, že je duch a nesmí opustit školu. Vypadala a chovala se jako normální holka ze sedmé třídy, ale ve skutečnosti nemohla vzít do ruky tužku nebo zapnout počítač. Zato jako duch mohla s malou pomocí dvouhlavé krasy „nakoupit“ dárky ze školního automatu.

Příšerná učitelka

Teď se významně zadívala na Roberta, jako by taky čekala nějakou valentýnskou pochoutku. Naštěstí v sále zrovna zhasla světla.

„Už to začíná,“ poznamenal Robert.

Na pódium spustili obrovského bůžka lásky Kupida vyrobeného z lepenky; měl kolem boků plenu a držel luk a šíp. Hrstka diváků zatleskala, ale Glenn jen zaúpěl. „To bude utrpení!“

„Pssst,“ napomenula ho Karina.

Glenn si přetáhl kapuci přes hlavu a rozvalil se na sedadle. „Vzbuďte mě, až to skončí.“

Vtom nastoupil smíšený sbor a začal zpívat „Can You Feel the Love Tonight?“ ze *Lvího krále*. Jejich vysoké hlasy přehlušily Glennovy stesky. Karina se naklonila dopředu, představení ji okouzlo. Po třiceti letech věznění v Tillinghastově zámečku vítala jakoukoli příležitost stát se na chvíli normálním dítětem. Měla radost z běžných každodenních věcí, které Robert považoval za samozřejmost: z nečekaného požárního poplachu, z vůně čerstvě ořezaných tužek a hlavně ze školních akcí v aule.

Píp s Kvikem si koncert taky užívali, možná ještě víc než Karina. Seděli Robertovi na rameni, kývali se do rytmu a tančili.

Glenn se najednou prudce narovnal.

„Myslel jsem, že spíš,“ podivil se Robert.

Glenn ukázal na pódium. „Podívej se, co mají na sobě!“

Robert nechápal. Členové sboru byli oblečení do dlouhých halen z lesklé červené látky. „A co má být?“

Příšerná učitelka

„Vždyť to jsou stejné hábity, jaké nosí Tillinghastovo služebnictvo v zámečku!“

Karina vytřeštila oči. „No to mě podrž! Má pravdu!“

„A co s tím?“ zeptal se Robert.

„Kdybychom si je sehnali,“ pokračoval Glenn se vzrůstajícím zaujetím, „vsadím se, že bychom mohli prozkoumat celý zámeček, a nikdo by nás nechytil. Mohli bychom se přestrojit za služebnictvo. A třeba bychom přišli na to, jak jednou provždy zavřít ty brány!“

Příšerná učitelka

„Možná,“ řekl Robert, ale Glenn už vstával a sbíral si věci.
„Kam jdeš?“

„Do hudebny.“

„Teď?“

„Lepší šance se už nenajde,“ opáčil Glenn. „Všichni jsou teď tady na koncertě!“

„Já nikam nejdu,“ prohlásila Karina a založila si ruce na prsou.
„Koncert teprve začal.“

Píp a Kvik skočili na opěradlo jejího sedadla a pokyvovali hlavami. Taky nemínili odejít.

Glenn se obrátil k Robertovi. „Co je důležitější?“ zeptal se. „Nějaký pitomý valentýnský koncert nebo záchrana světa před armádou dávnověkých příšer?“

Když se Glenn zeptal takhle, Robert měl pocit, že nemá na výběr. „Myslím, že záchrana světa.“

„Já budu chránit vaše místa k sezení,“ nabídla se Karina. „Příjemnou zábavu.“

Robert a Glenn se vytratili zadními dveřmi a zamířili rovnou do hudebny. Byla to velká místnost, kde se předtím zkoušelo; zůstaly tam nedbale rozestavené skládací židle a stojany na noty. Z police shlížely dvě bílé mramorové busty, Mozart a Beethoven. Kromě těch dvou slavných skladatelů teď kluky nikdo neviděl.

Glenn otevřel dveře označené tabulkou ŠATNA a oba vešli do malé úzké místnosti. Podél stěn visely na stojanech divadelní kostýmy, uniformy školní kapely a úplně vzadu ty dlouhé našasené

Příšerná učitelka

haleny, které nosili členové pěveckého sboru. Glenn se prohraboval věšáky a zkoumal nášivky s označením velikosti. „Jsou tu buď malé nebo úplně obrovské,“ řekl. „Jakou velikost chceš?“

Robert se ustrašeně rozhlížel. Báł se, že je tu načapá některý z učitelů hudební výchovy. „Mně je to jedno,“ zašeptal. „Něco mi vyber.“

Glenn popadl roucho označené XXL, navlékl si ho přes hlavu a strčil ruce do rukávů.

„Proč si to oblékáš?“ ptal se Robert.

„Provedeme zkoušku,“ řekl Glenn. „Podívej.“

Rozhrnul ramínka uprostřed stojanu a ve vzniklé mezeře se objevil malý otvor podobný víru: nová brána do Tillinghastova zámečku.

„Ať tě to ani nenapadne,“ protestoval Robert. „Nemůžeme se vykašlat na Karinu, čeká na nás.“

„Vždyť se za pět minut vrátíme,“ sliboval Glenn. „Chci tam jen nakouknout. Abychom věděli, kam přesně tahle brána vede. Kdyby se něco semele –“

„Tam se *vždycky* něco semele. Pokaždé nás tam něco chce sežrat.“

„Když uvidíme něco nebezpečného, hned skočíme zpátky.“

Robert nebyl na rozdíl od Glenna vůbec na nic zvědavý. Netoužil po návratu do Tillinghastova zámečku. Ten velký dům byl obrovským bludištěm chodeb opředěných lepkavými pavučinami, točitých schodišť a záhadných průchodů. Dveře do všech místností vypadaly stejně, nebyly nijak označené, takže návštěvník se

Příšerná učitelka

neměl jak orientovat, a za každým rohem číhali nějací neznámí tvorové. Robert by mnohem raději seděl na koncertě a poslouchal písničky ze *Lvího krále*.

Ale Glenn nedal jinak, mermomocí chtěl do zámečku jít, a Robert tam nemohl svého nejlepšího kamaráda pustit samotného. Nedokázal si ani představit, co všechno by se mu tam mohlo stát.

„Tak ale opravdu jen na pět minut,“ smlouval. „Ani o vteřinu víc.“

Robert si přetáhl hábit přes hlavu a strčil ruce do rukávů. Byly mu dlouhé, ale nedalo se nic dělat.

Glenn se posadil na jakousi bednu a zouval si boty. „Nezapomeň si taky sundat boty,“ řekl Robertovi. „Všichni sloužící tam chodí bosí.“

„No dobře.“ Robert si zul tenisky, svlékl ponožky a obojí strčil i s batohem pod polici.

„Tak nashle v zámečku,“ řekl Glenn, protáhl se mezi hábity a vskočil do mihotajícího se otvoru.

Robert se ještě naposledy rozhlédl po šatně. Nemohl se zbavit pocitu, že dělá obrovskou chybu.

Ale nakonec do brány skočil taky.

KAPITOLA

TŘETÍ

A okamžitě se ocitl někde venku.

V zimě.

Hrozně vysoko nad zemí.

Kdyby ho silný vítr nepřitiskl ke zdi, byl by hned spadl dolů, stál totiž na nějaké úzké římsě. Vůbec nechápal, co se děje. Podíval se dolů a málem omdlel.

Glenn se k němu přiblížil a uklidňoval ho. „Nedívej se tam!“ křikl, aby přehlušil poryvy větru. „Musíme najít cestu do záměčku!“

„Nejsme před záměčkem!“ křikl na Glenna. V tom kratičkém a děsivém okamžiku, kdy se podíval dolů, zahlédl softbalové hřiště a čtyřistametrovou běžeckou dráhu. „Jsme na zdi školy!“

Nemělo to logiku. Všechny brány v Lovecraftově základce přece měly vést do záměčku. A ne někam jinam ve školní budově.

Jenže tahle je prostě vyvedla na úzkou kamennou římsu. A zbytek spirálovité brány se teď mihotal nad jejich hlavami, nedosáhli na ni. Takže se nemohli vrátit.

Příšerná učitelka

Glenn naléhal, aby po římse přešli k balkonu, ale Robert nedokázal udělat ani krok, i když začalo hustě sněžit. Hlavu a ramena měl v tu ránu zasněžené, ale neodvážil se pohnout a sníh setřást. Byl jako zmrzlý strachy – a brzy určitě zmrzne doopravdy.

„Chci, abys všechno řekl mé mámě,“ ozval se.

„Co jako?“ nechápal Robert.

„Jestli spadnu. Nechci, aby si myslela, že jsem se zbláznil a skočil ze střechy. Musíš jí říct pravdu.“

Robertova matka začala před pár týdny pracovat jako hlavní ošetřovatelka na Lovecraftově základce. Netušila, že ta škola je místem, kde se její žáci můžou záhadně ocitnout na úzké římse na zdi, čtyři patra nad zemí. Považovala ji za naprosto normální základní školu.

„Taky mám v batohu dopisní obálku,“ pokračoval Robert.
„Potřebuju, abys ji předal Karině.“

„Jakou obálku?“

„Je červená. Má takový zvláštní tvar, určitě ji tam najdeš.“

„Blahopřání v červené obálce?“ Glenn měl donedávna v Dunwichi tu nejhorší pověst, protože si liboval v šikanování mladších spolužáků a Robert patřil ještě loni k jeho obětem, ale nebyl hloupý. „Ty jsi napsal Karině valentýnské přáníčko?“

„Jen takové obyčejné, s Garfieldem. Nechodíme spolu nebo tak něco.“

„Myslíš kocoura Garfielda? Z toho komiksu?“

Příšerná učitelka

„Byla to její oblíbená postavička z roku 1982, když byla ještě... no však víš,“ vysvětlil Robert. „Pořád o něm mluvím.“

„Proč jsi jí to nedal sám?“ zeptal se Glenn.

„Neměl jsem příležitost.“

Nebyla to tak úplně pravda. Robert měl příležitostí spoustu, ale celé dopoledne se tím akorát nervoval. I když šlo jen o obyčejné přáníčko s Garfieldem a jakýmsi úplně hloupým textem, nenašel odvahu dát nějaké holce valentýnku.

„Měl jsi jí ho dát na tom koncertě,“ řekl Glenn. „Když jsme od ní dostali tu čokoládu.“

„Já vím.“

„To byla ta pravá chvíle.“

„*Já vím*. Mohl bys jí to teda dát?“

„Jasně,“ řekl Glenn. „Ale přečtu si to.“

„To nesmíš.“

„Proč ne? Já mám Garfielda taky rád. Je legrační. A kromě toho, jestli spadneš z téhle římsy, přečte si to celá škola. Otisknou tvoje přání pod tvou fotku. Budou to tvoje poslední slova a závěť.“

S tím Robert nepočítal, ale věděl, že Glenn má pravdu. Když se před třemi měsíci utopili školní zdravotnice Mandisová a jejich spolužák Robert Mergler v jezeře, které se tak záhadně rozlilo nad fotbalovým hřištěm, uctila škola jejich památku tím, že kromě fotografií zveřejnila i písemnosti, co po nich zůstaly. Takže všichni spolužáci a učitelé by si i v tomto případě určitě rádi přečetli poslední Robertova slova.

Příšerná učitelka

„Ale to bude fajn,“ řekl Glenn, „vždyť jsi tam nenapsal nic, co by tě ztrapnilo, ne?“

Jenže Robert tam něco takového napsal. Místo „přeje Robert“ napsal „Tvůj Robert“ – ale k tomu by se za nic na světě Glennovi ani komukoli jinému nepřiznal.

Najednou mu připadalo hrozně důležité, aby to valentýnské přání doručil sám.

„Ještě jednou tam zkusím přejít,“ rozhodl se.

Udělal nepatrný kružek směrem k rohu budovy, ani mravenec by se za takovou vzdálenost nemusel stydět. Když viděl, že to přežil, udělal jeden slepičí.

„No vida,“ pochválil se, „není to tak hrozné.“

„Ušel jsi asi deset centimetrů,“ zchladil ho Glenn.

Na římse se začal usazovat sníh, už tam ležela tenká vrstva, ale Robertovi se podařilo udělat pár delších kroků a kupodivu nepadl. Vítr mu fičel do zad, tiskl ho ke zdi a zároveň ho div nevynesl do výšky. Robert si říkal, že je to jako balancovat na obrubníku chodníku – kdyby existoval takový obrubník, který by se tyčil dvanáct metrů vysoko nad okolní terén.

Brzy se dostali k rohu budovy. Římsa vedla kolem dokola – Robertovi bylo jasné, že se bude muset odlepit od zdi, aby mohl zabočit.

„Dej pozor,“ varoval ho Glenn. „Vsadím se, že se tam budou křížit dost silné boční větry.“

„Co je to boční vítr?“ zeptal se Robert.

Příšerná učitelka

„Víte, který fouká na této straně budovy, přichází od severu,“ vysvětlil Glenn. „A vítr, který fouká za rohem, je jižní. Až budeš chtít zabočit za roh, setkají se právě oba dva v tom bodě. Budou foukat současně. Každý jiným směrem. Budou se křížit.“

Robert zavrtěl hlavou. „A ty že jsi ve škole propadal? Jak tohle všechno víš?“

„Můj dědeček byl námořník,“ řekl Glenn a pokrčil rameny. „V jednom kuse mluvil o větru.“

„A tak co mám udělat?“

„Musíš ten roh přejít co nejrychleji. A nedívat se dolů.“

Robert věděl, že kdyby se snažil vymyslet jiný postup, nikdy by se nepohnul. Pokročil k rohu budovy. Vítr se mu opřel do roucha a zalomcoval jím jako hadrovou panenkou. Robert se otočil na levé patě a pravou nohu přehodil za roh, vyletěla mu přitom vysoko do vzduchu.

Glennovi to připadalo, jako kdyby jeho nejlepší kamarád předváděl nějaký baletní prvek.

„Roberte!“ křikl. Naklonil se, nakoukl za roh a ulevilo se mu, když viděl, že se kamarád drží zdi jako klíště, že doslova líbá kámen. „Jsi v pořádku?“

„J-j-jo,“ jekal zuby Robert. „Podej mi ruku.“

Pomohl Glennovi také zdolat roh a oba pak pokračovali dál. Na této straně budovy se na římse už nahromadilo mnohem víc sněhu. Vytvářel závěje a sněhová vrstva byla místy skoro deset centimetrů vysoká. Chlapci se blížili k balkonu. Vystupoval ze

Příšerná učitelka

zdi budovy, měřil asi dvakrát tři metry a ohraničovalo ho železné zábradlí.

Robert zrychlil krok. Už nemyslel na to, jestli spadne. Myslel na horkou čokoládu v bufetu a na teplé ponožky, které nechal v šatně hudebny. Myslel na pletenou čepici a rukavice v horní poličce své šatní skříňky. Myslel na to, jak si je obleče a bude je mít na sobě po zbytek dne, klidně i v hodině, přestože bude vypadat směšně.

Jak tak pospíchal dál a těšil se na tohle všechno, nevšiml si prasklého okapu na okraji střechy a zmrzlého pramínku vody, která z něj předtím stékala po zdi. Nevšiml si dokonce ani školníka, který v bundě s kapucí a lopatou na sních vyšel na balkon. Muž kluky uviděl, přikročil k zábradlí a zahulákal: „Co to tam děláte, vy blbouni?“

Robert se tak lekl, že uklouzl a spadl z římsy.

KAPITOLA

ČTVRTÁ

Školník ho popadl za zápěstí. Chytil ho právě včas a přetáhl ho přes zábradlí na balkon. Robert dopadl tvrdě, poškrábal si dlaně o drsný beton, ale bylo mu to jedno. Byl strašně rád, že je zase na pevné zemi. Kdyby školník tak rozzlobeně neřval, mohl by se stočit do klubíčka a spát jak mimino.

„Vy jste se zbláznili nebo co?“ Školník popadl Glenna za ruku a vtáhl ho taky na balkon. „Víte, jakou máte kliku? Kdybych sem nešel pro lopaty na sníh, rozplácli byste se oba dole na chodníku!“

Školník se jmenoval Martin McGinnis, ale všichni žáci ho znali pod přezdívkou „Šílený Mac“. Byl to vysoký nahrbený muž s ošlehanou tváří, krátkými ježatými vlasy a svěšeným knírem. Nikoho si nevšímal a s žáky se nikdy nedával do řeči, čímž mezi nimi vzbudil nejrůznější dohady: Mac je bývalý námořník, který bojoval ve válce v Perském zálivu a zastřelil stovky nepřátel. Mac strávil dva roky v blázinci. Mac bydlel na smetišti v rozbitém zmrzlinářském autě.

„Mohli bychom jít prosím dovnitř?“ zeptal se Glenn. „Mrzneme.“

„No samo, že mrznete! Žene se sem ohromná sněhová vánice a vy dva cvoci tady lítáte bosí! Kde máte boty?“

„Vánice?“ podivil se Robert. Ráno poslouchal v rádiu předpověď počasí a o sněhu se vůbec nezmiňovali.

„Ze severovýchodu! Má napadnout metr sněhu! A kdo myslíte, že ho asi bude odklízet?“ Mac byl vzteklý a zdálo se, že podle něj za to boží dopuštění můžou oba kluci. Dusal ke dveřím a otevřel je. „Teď padejte dovnitř.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.